

VII

I Воздвиженський, і Дашкович мали чимало дітей, та все дочок.

Старша Дашковичева дочка звалась Ольга, а старша дочка Воздвиженського звалась Катерина. Обидві вони були перевесниці, тільки Дашковичева Ольга родилась на кілька місяців передніше, і Марта Сидорівна ніколи не пропускала прикинути слівце, що її Катерина менша од Ольги. Ольга й Катерина вже не ходили до глібо-бориського дяка вчить граматики та часловця: їм найняли гувернанток, котрі вивчили їх читати й навіть трохи говорить по-французькій. Батьки постановили оддати дочок в Інститут благородних дівиць, переговорили з ким було треба, й одного разу Марта й Степанида, забравши дочок, поїхали з ними в інститут.

Вони підїхали під височезну залізну браму. Брама була замкнута. Довго вони дожидали, поки їм одчинили, і вони вїхали на інститутське подвір'я. Високий швейцар з позолоченою булавою на дверях заступив їм стежку. Він сказав, що генеральша так рано нікого не приймає. Марта й Степанида мусили сісти в екіпаж і проїздитись без діла по місті. Через півтори години вони знов вернулись в інститут. Та сама залізна брама, той самий швейцар, потім ще якась дама спиняли їх, доки повели через довгий коридор в залу, де вони знов просиділи дуже довго, доходяючи начальниці.

Нарешті, в залу вийшла якась дама й попросила їх до начальниці. Так як Дашкович читав кілька лекцій в інституті, то генеральша Турман, уроджена маркіза де Пурверсе, сподобила їх, щоб побачитись з ними й познайомитись.

Незнайома дама повела їх через рядок покоїв, розкішно убраних. Скрізь блищали дзеркала, бронза, дорога мебіль, скрізь були розстелені дорогі килими. Степаниді, й Марті, і малим дівчаткам було трохи якось ніяково. Всі вони поправляли на собі одержу, оглядали своє убрання, котре хоч було й гарне, але не було підхоже до обстави. Незнайома дама привела їх в просторну світлицю. На софі сиділа начальниця Турман й, очевидячки, їх дожидала. Вже вони підступали до мраморного стола, за котрим сиділа Турман, а вона все сиділа й не ворушилась. Вони побачили пристаркувату панію, убрану в дорогу шовкову сукню; на її плечі була накинута дорога велика турецька шаль. Її лице з легеньким оливковим сутінком показувало її провансальський полуденний рід. На руїнах того лица ще було видко сліди колишньої краси, як по руїнах Колізея можна догадуватись про його давню славу. Чорні брови, рівні, од кінця до кінця не товщі й не тонші, ледве згинались над чорними великими очима. Тонкий, рівний, як у грецьких статуї, ніс був дуже в пропорції з довгеньким лицем. Решта кругом носа й брів вже обвалилась, позападала, полиняла. Турман, уроджена де Пурверсе, кахикала сухим кашлем, як тільки стрічалась з людьми. На самоті й при слугах вона ніколи не кашляла тим модним петербурзьким кашлем, котрий ніби натякав на великі перебуті турботи життя, тоді як таких турбот та горя ніколи зроду й не було в неї, вона їх не зазнала в житті.

Її батько, маркіз де Пурверсе, приїхав до Петербурга з Прованса з двома дочками. Старша дочка була чудом полуденної краси. Через знайомих чужоземців він увійшов в значні дома петербурзької аристократії й навіть був вхожий до двору.

Одна висока особа видала заміж старшу маркізу за генерала німця Турмана,

котрий достав пишні руїни. Генерал прожив недовго і вмер, залишивши маркізу удовою. Та ж таки сама висока особа з Петербурга через своїх знайомих вислала генеральшу Турман виховувати молодих паннів аристократії в полуденній Росії, на місце начальниці Інституту благородних дівичь. Її менша сестра, залишившись назавжди маркізою де Пурверсе, за рекомендацією другої високої петербурзької особи, достала місце класної дами в тім самім інституті і так само повинна була виховувати «благородних дівичь полуденної Росії».

Марта й Степанида наближались до софи, де сиділа начальниця. Коло їх шулились перелякані діти. Тоді тільки Турман встала так помаленьку, неначе її підводили цупкі пружини канапи, котра й справді підіймалась і росла під нею, ніби найм'якіша подушка. Турман встала на цілий зріст свій, високий, рівний. Дорога шаль падала кругом її сухого стану широкими хвилями. Вона хотіла дати своїй постаті щось начальницьке, генеральське. Марта й Степанида були убрані в чорні шовкові сукні і в капелюші з золотими колосками. Вони обидві були однакові на зріст з Турманшею, котра окинула їх сміливим оком од ніг до голови і зараз спустила очі додолу. То було знаком насміхання: Турман сміялася з їх капелюшів, що дуже різали очі червоними трояндами й золотими колосками. Марта й Степанида зарекомендувались до Турман,

— Ah, ah, charme de faire votre connaissance... prenez places mesdames; essayez-vous, mes enfants!¹ — промовила Турман. Марта й Степанида почервоніли, як мак: вони не вмiли говорити по-французькій. Турман знов спустила очі додолу. Марта й Степанида заговорили про своє діло й рекомендували начальниці своїх маленьких дочок.

— О, я вже знаю за ваших дітей! Я дуже рада, що буду їх виховувати в нашім інституті, — промовила Турман і почала кахикати сухим кашлем, неначе вона от-от хотіла богу душу оддати. — Я дуже дякую вашому мужеві, що він надарував нас читанням своїх лекцій в нашім інституті, — говорила вона далі, обертаючись до Степаниди.

— А ми маємо за найбільше щастя, що наші діти будуть вчитися в інституті під такою високою рукою, під таким уважливим доглядом, як ваш, — сказала Марта й справді рада, що діти будуть в інституті.

— О, будьте певні! Ваші діти будуть так поведені, як слід шляхетним фаміліям. Вони матимуть добрий догляд, вони говоритимуть по-французькій, як французи, вони знатимуть науку й матимуть делікатну, вищу владу у всьому; матимуть гарні манери й будуть сміливі й звичайні з людьми. Про те нема що й казати.

— О, певно! Ми чули тільки одно хороше про ваш інститут, і найбільше з того часу, як ви приїхали сюди з Петербурга, — сказала Степанида.

— Chez nous a Petersbourg²... Мій близький приятель, один міністр, дуже просив мене зостатися начальницею в Петербурзькому інституті, але міністр просвіти просив, щоб я доконечно їхала сюди, щоб, бачте, розносити з центру на далеку країну просвіту

1. Ах, ах! Дуже рада з вами познайомитися; сідайте, дами, сідайте, діти! (франц.)

2. У нас в Петербурзі... (франц.)

й цивілізацію, бо тут... — Кахи-кахи-кахи! — знов закашляла Турман й затулила рот хусточкою, вдаючи, ніби вона од того й достала чахотку, що розсипала цивілізацію з центру на країни.

— Яке велике щастя задля наших степів! — промовила Марта. — Нам би треба ще більше таких діячів з столиці! Наша провінція така глуха, така темна!

— О, quelle rude tache qu'est celle de propager la civilisation³ кхи-кхи-кхи!.. Часом і ночі не доспиш, і не доїси... кхи-кхи-кхи!.. Я вже давно не зазнаю, що то за спокійний сон! Ще з самого Петербурга не зазнаю.

— Як ми будемо дякувати вам за всі труди, що ви приймаєте задля наших дітей! — сказала Степанида трохи з боязким лицем перед такою особою, що вхожа до міністрів.

— Мій брат у первих, маркіз де Пурверсе, посол при одному дворі, писав мені, щоб я їхала за границю на води, але я, вважаючи на діло просвіти країн, не думаю й з місця рушити. В цім Києві такі чуда творяться, громадянство таке дике, люди такі, що не вміють навіть до ладу говорити по-руській, не то що по-французькій.

При тих словах Турман знов спустила очі, почувши дуже примітну українську вимову в розмові киянок.

— Я не поїду, бо мушу розносити світ на далекі країни... кахи-кахи-кахи! Яке важке завдання бути діячем на далекій стороні.

— О, певно! Для того, хто зріс у великому світі, така жертва повинна здаватися ще важчою! — промовила Марта.

Турман не мала ніяких родичів послів і навіть не водилась з міністрами, а розводилась при Марті й Степаниді тим, що знала про той чималий вчений кружок, в котрому були їх чоловіки. В той час одчинились бокові двері, і в залу ввійшов ще один діяч на країні. То була дуже немолода класна дама; по лиці й по зросту не трудно було впізнати рідну сестру начальниці, петербурзьку дівственицю, мадмуазель де Пурверсе. Гості встали. Начальниця порекомендувала їм свою сестру. У старої дівулі брови були вже не такі гарні, очі були не такі блискучі, як колись у начальниці; тим-то вона й генерала не достала за чоловіка і виїхала на провінцію меншим діячем, ніж її сестра.

— Quelle charmante eleve que nous aurons!⁴ - промовила мадмуазель де Пурверсе, дивлячись на Дашковичеву Ольгу. — Ходи, душко, до мене.

Ольга, аж червона, спустила очі й не рушила з місця.

— Ходи ж до мене! Ой, яка ти дикуночка! — промовила класна дама. Ольга підійшла до неї й присіла. Класна дама взяла її за підборіддя й за руку. Ольжині голі ручки були налиті, як огірочки; її очки блищали, як у матері; чорні кучері були довгі, зовсім не по її зросту. Ольга віщувала й теперечки велику красуню.

— Ой, яка ж ти гарна дівчинка! Які в неї очки, брівки, ручки! — промовила класна дама, перебираючи ручки й кучері, неначе то була кукла, а не дівчина.

3. О, яке важке завдання поширювати тут цивілізацію! (франц.)

4. Яку чарівну вихованку ми маємо! (франц.)

А Воздвиженських Катерина сиділа й головку похилила. Вона була дуже негарна з своїм широким лицем, з широким ротом, з кісьми, схожими на конопляні пачоси, з ясними очима. Класна дама й начальниця, милуючись Ольгою, поглядали на Катерину й ніби говорили очима: «Яка ж ти погана!» Катерина ждала, що, оглядівши Ольгу, потім покличуть і її на розгляд. Одначе її не покликали, і в її маленькому серці заворушилось недобре почування.

— Souvenez-vous des enfants de l'ambassadeur de Rome. Son ainee c'est comme deux gouttes d'eau la petite Дашкович!⁵ — промовила маркіза де Пурверсе.

— Еге! — сказала Турман...

Вони говорили чистою французькою мовою, наче парижанки.

— Будьте ж ласкаві, просимо вас якнайпокорніше, доглядайте наших дітей, щоб вони вчилися і не пустували, бо вони дома любили-таки пустувать, — сказала Марта, обертаючись до обох маркіз.

— О, comment donc; soyez tranquille!⁶ — сказала Турман тоном трохи зобіженим, — у нас усі діти не пустують і вчать, бо на те ми й живемо в інституті. Наш інститут — найвища панянська школа... все одно, що університет... еге ж, інститут — то дівочий університет, бо в нас і програма сливе університетська, і багато маємо вчителів з професорів університету. Як побачите колись своїх дітей, то й не впізнаєте! — сказала Турман, націлюючись просто в очі провінціальним дамам.

— В нас є такі інститутки, що навіть вміють писати вірші, і не руські тільки, а навіть французькі, — додала маркіза де Пурверсе.

— Скажіть! Ото диво! — промовила Степанида і так хитнула головою з такого дива, що аж золоті колоски й огняні рожі зашуміли й затрусилась на голові. Обидві маркізи знов спустили очі додолу. А Степанида подивилась на свою Ольгу, і матиному серцю чогось забажалося, щоб дочка вивчилась в інституті писати вірші не тільки руські, але й французькі.

Начальниці той візит здався довгим аж надто! Щоб показати провінціальним паніям їх незвичайність, вона почала закутуватися у шаль і тихесенько підійматься, неначе хто підкручував пружини під канапою. Ті пружини підіймали її вгору, ніби ляльку. Марта й Степанида посхоплювались з місця й почали прощатись.

— Будьте ласкаві, доглядайте наших дітей! Ми надіємось на вас, як на себе; сподіваємось, що наші діти будуть вміті, не голодні й не холодні, не забудуть молитись Богу... — промовила Марта.

— Чи можна буде нам брати своїх дітей будлі-коли, хоч на празники, часом в неділю, абощо? — питали дами в начальниці.

Турман подумала, глянула на сестру й сказала: «Вибачайте, будьте ласкаві! По наших постановках нам не можна пускати дітей до батьків... І вам, і дітям треба буде

5. Згадайте дітей римського посла і його старшу дочку — дві краплі води маленька Дашкович! (франц.)

6. О, як же; будьте спокійні! (франц.)

понудиться трохи. Pour le reste n'avez pas d'inquietude. Quoique d'origine francaise, de religion — je suis orthodoxe».⁷

При тих словах дами вийшли од начальниці, зоставивши своїх дітей. Вступаючи в прийомну залу, вони зостріли ще зо три діячі, котрі прибїгли подивитись на нових інституток. То були класні дами. Одна була дівуля сорока год, друга була так само дівуля сорока п'яти год, а третю, розведену з чоловіком, одна висока особа настановила за доглядачку коло аристократичної молоднечі.

— En voila des draquons!⁸ — промовила Турман, зоставшись сама з сестрою.

— Des veritables ogresses, Dieu me pardonne!⁹ — обізвалась маркіза де Пурверсе.

— Et les coiffures, grand Dieu!¹⁰

— В їх на головах цілі снопи пшениці!

— Де там снопи! ціла різа пшениці! Ще й колоски шуміли, неначе на вітрі!

— Які в їх талії! Чи ти, сестро, примітила? Їй-богу, неначе бані на Софійському соборі. А які нотації вони встигли прочитать нам! Й щоб діти були не голодні й не холодні... Неначе в нас тюрма, а я начальниця тюрми.

— А самі, як дзвіниці! Чи ти, сестро, бачила, які на їх рябі убори на шиї? Й по-французькій коли б тобі слово! Так мене засоромили, що я думала от-от провалюсь крізь землю. А знаєш, сестро, що вони сиділи з візитом трохи не од самого ранку! Ну, дракони! А ще просять, щоб я пускала до їх дітей на святки! А дзус!

— Поки-то виполіруємо їх дітей!.. Які манери! Яке дикунство! Ой боже, боже!

Тимчасом як Степанида з Мартою виходили, за ними скрізь зачинялись двері. Вони поминули позолочену булаву в швейцара й виїхали з двора за залізну браму. Брама слідком за ними зачинилась.

Аристократична обстава в інституті, аристократичні маркізи, розмова їх про міністрів, послів, врешті швейцарова булава — все те обвіяло Марту й Степаниду якимсь віянням аристократизму, їдучи проз інститут, вони все думали про аристократичну обставу: їм здавалось, що з одного інститутського вікна виглядає константинопольський посол, з другого — британський посол, з третього — міністр, з четвертого — маркіза де Пурверсе. Приїхавши додому, Степанида навіть почала копіювати маркіз. Дашкович увійшов у кімнату, як вона сиділа на канапі, і йому кинулось в очі, що жінка вставала з канапи зовсім якимось інакше, ніж було передніше: неначе її з-під споду підводило пружинами, і потім вона випросталась на весь зріст. І Воздвиженський, прийшовши додому, примітив, що і його Марта встала з канапи

7. За останнє не турбуйтеся. Хоча й французького походження, але щодо релігії — я ортодоксальна (франц.).

8. От дракони! (франц.)

9. Справжні дикуні, прости боже! (франц.)

10. А зачіски, боже! (франц.)

помаленьку, неначе її хтось підводив пружинами, а потім одразу витяглась, ще й голову підняла. Йому так і здалось, що коло неї от-от схопиться полум'я купини, добре йому відоме.

Ольга й Катерина, зоставшись в інституті, почутили й на собі аристократичний вплив маркіз і інших діячів. А найбільше Ольга підпала під той вплив. Дуже гарна своєю вродою, ще й до того нагадуюча дочку італійського посла в Петербурзі, вона стала коханою вченицею в начальниці, в її сестри і в усіх класних дам. Як суха губка, вона всисала в себе той дух, що був розлитий діячами в інститутських стінах. Класною дамою в тому класі, де вчилась Ольга, була маркіза де Пурверсе. Ольга бігала за нею слідком. Де Пурверсе мазала її й пестила перед очима цілого класу. Ольжині товаришки знали, хто найлюбіший маркізі й Турманші, і обожували Ольгу. Вони чули, як класні дами хвалили Ольгу за красу, та й собі хвалили її в вічі, звали її красунею, бігали за нею слідком, догоджали їй, щоб запобігти ласки в маркізи. Тоді як Ольга сідала за рояль, її подруги, пустуючи, ставали перед нею навколішки й складали долоні, звали її янголом, святою й іншими інститутськими ласкавими словами. Ольга знала, що вона гарна, що перед її красою все схиляється, і думала, що й усі, і все мусить схиляться перед нею.

— Яка велика, яка блискуча роль у світі жде нашу Ольгу! — часто казала Турман до дам так, що ті слова долітали до Ольжиних вух. І Ольга вже звикла думати та марити, що її жде велика, показна роль у світі. Той світ вона постерегала вже по-інститутському: той світ здавався їй великим балом, з музиками, з танцями, з кавалерами в золотих еполетах, з послами турецькими й британськими, котрі здавались їй молодесенькими, надзвичайної краси паничами, з руськими кучерями, як у янголів. А скільки раз вона, потай од самої Турман, читала про такий світ в французьких романах! І часто Ольга, заглядаючи в вікна високого інституту, ніби бачила в думках в городянських домах, за завісами вікон, доконче такий світ! Про інший світ вона й не гадала і не хотіла знати. У маркіз тільки й розмови було, що про міністрів, генералів та про двір, як звичайно буває в Петербурзі. Ольга чула ту розмову і якось думкою породалась з тією сферою, про котру тільки й торочили маркізи. Італійський посол здавався їй рідним дядьком, якийсь старий князь виріс у фантазії ніби її дід. Руський британський посол здавався їй будучим тестем, котрого син, гарний, як сонце, та молодий, багатий, як подобає лордові, буде її женихом. Сама Турман вже давно заступила в її фантазії місце матері, а двірських дам вона мала за своїх тіток.

Ольга чула дуже часто, що інститут все одно, що університет. І вона звикла ставити себе врівні з студентами університету. Вона вважала себе просто за вчену людину і думала, що кругом неї в світі буде все нижче од неї розумом і просвітою, окрім послів та двірських дам.

Ольга й Катерина зросли взаперті між стінами інституту. Їх рідко возили по городі на гулянку, та й то в закритих екіпажах, кругом котрих скакали на конях жандарми!

Раз Ольга побачила з вікна карети сільських українських прочанок в білих намітках й українських селян в чорних смушевих шапках.

— Що це за люди? Що то в їх на головах? Ой боже! Що то вони несуть на плечах у торбинках? — питали цікаві дівчата в маркізи де Пурверсе.

— Не знаю, не знаю, не знаю, — обзивалась до їх маркіза, задивляючись на гарного панка в високім капелюсі. І вона справді не знала, що то за народ, і по-якому він говорить, і що то баби несуть в клунках на плечах.

В закритих стінах інституту в Ольги почала рано розвиватись фантазія. Вона почала, інститутським звичаєм, обожувать: обожувала спершу Турман і свою класну даму, потім пробувала обожувать вчителів, але їх старі й жовті види швидко одбили в неї охоту до обожування. Інституток ніколи не водили гулять по вулицях і в царській садок. Мов ті птиці з залізної клітки, виглядали вони на вулицю крізь залізні штахети садка. Раз Ольга нагледіла через штахети молодого чорнявого панича з довгими кучерями. Його лице так вразило її, що вона цілий рік «обожувала» його! І після того часто її тягло до залізних ґраток.

Турман і класні дами не звертали уваги на Катерину Воздвиженську, хоч вона вчилась навіть краще за Ольгу, лучче грала й мала дужчий голос. Катерина рано постерегла, що вона негарна, ще в перший свій прихід до інституту, тоді, як Турман і де Пурверсе хвалили Ольгу й не вважали на неї. Тоді як інститутки обожували Ольгу, Катерини ніхто не любив. Тим-то вона зосталась по душі лучча од Ольги. Вона була добріша, ласкавіша. Фантазія не заносила її так далеко, в невідомий аристократичний світ; вона навіть не марила про послів і двірських дам, бо менше про їх чула.

Прийшов час виходу Ольги й Катерини з інституту. Турман, де Пурверсе, класна дама, розведена з чоловіком, і всі діячки голосно жалкували за Ольгою, ходили за нею, пестили, цілували. Турман шкодувала, що вона повинна вернуться до матері.

— Наша Ольга зробила б честь навіть при дворі! — часто казала Турман.

— Яка шкода, що вона вернеться до своєї страшної мами! — казала де Пурверсе.
— Я боюсь, що ми через рік, через два навіть не впізнаємо нашої Ольги!

Степанида й Марта приїхали в інститут і, подякувавши Турманші й її сестрі за науку й працю, забрали додому своїх дочок. Ольга плакала, неначе її розлучали навіки з рідною матір'ю та з рідними сестрами. Вона обійшла з Катериною й зо всіма класними дамами весь інститут, заглянула в усі закутки, перецілувала все і всіх і, ридаючи, впала на руки Турман. Сама Турман все кахикала модним кашлем та затуляла рот хусточкою. Навіть Катерина трошки заплакала, покидаючи навіки інститут. Ольгу вивели до екіпажа попід руки і в сльозах посадили коло матері. Турман просила її навідуватись до інституту й навіть писати до неї.

Степанида й Марта привезли своїх дочок додому. Батьки стріли їх на порозі й поблагословили. Ольга ввійшла в залу, де вже окрасою зали був куплений для неї гарний фортеп'ян. Вона обійшла всі батьківські горниці з очима, червоними од сліз. Батьківські покої, просторні й гарні самі по собі, довго ще здавались їй, після дуже високих і світлих інститутських покоїв, дуже низькими й тісними. Ольга приїхала додому зрання в будень.

Дашкович зараз поїхав на лекцію, а Степанида пішла до малих дітей, а потім господарювала в пекарні. Ольга зосталась сама в залі. Вона довго сиділа й думала.

Заплакані очі трохи обсохли. Вона спробувала грать, але музика не йшла на її збентежену душу. Ольга пішла в батьків кабінет і почала переглядати книжки: взяла в руки філософську книжку, розгорнула, читала, читала, слова не втямила й поклала; потім достала другу книжку з червоним корінцем, з золотим написом. Вона думала, що то якийсь цікавий французький роман, а то був Декарт. Ольга розгорнула його, читала, читала, нічогісінько не розібрала й знов поклала на полицю. Потім їй попалась в руки історія і так само не прийшлася їй до смаку. Врешті всього, їй влізли в руки українські пісні. Вона розгорнула, подивилась, і їй здавалось, що то писано по церковнослов'янському, абощо.

— Які все чудні книжки в бібліотеці мого тата, та все на якихсь чудних мовах, — подумала Ольга, передивляючись написи на корінцях книжок.

Швидко їй надокучило те; вона вернулась до другої кімнати і почала гратися з маленькими сестрами, але й те їй швидко остогидло. Ольга вскочила в пекарню, де куховарка сікла м'ясо на столниці, а її мати, скинувши празникову одягу, в простенькій буденній сукні вешталась коло якогось пирожного.

— Може, дочко, поможеш нам? — спитала мати, жартуючи, в дочки.

— А ви думаєте, що нас в інституті не вчили куховарить? Ми діжурили в пекарні всі по черзі, — сказала Ольга. Одначе куховарська справа й обстава в пекарні з димом, з духотою, з високою куховаркою, в котрої позакачовані рукави одслоняли здорові чорні й товсті руки, зовсім не сподобалась Ользі. Вона постояла, швиденько вискочила звідтіля і побігла в садок. В садочку було багато квіток. Куці бузку й рожі розрослись попід барканами і закривали їх навкруги од очей. Доріжки були чисті й посипані піском. Ольга довго ходила по садку, нарвала пучок квіток. На свіжому повітрі швидко обсохли її інститутські сльози. Сонце почало припікати їй в голову. Вона почала нудитися, звикши в школі до товариства молодих подруг, і вийшла з садка на подвір'я. Там погонич вичищав станю.

— Пхе! — аж приснула Ольга, подивившись на таку прозу, і побігла додому, трохи не наткнувшись на корову. Вона ввійшла в покої, і знов її обхопило прозаїчне, буденне життя. Ольга почала нудитися й побігла через вулицю до Катерини.

Катерина сиділа з матір'ю й шила сорочки для маленьких сестер. Ольга прожогом вскочила в покої з червоними очима.

— Чи ти, Ольго, й досі ридаєш за інститутом? — спитала її Катерина.

— Чи вже ж ти так швидко забула його? — спитала в свою чергу Ольга. — Яка ж ти прозаїчна!

— Забула, бо нема про що й пам'ятать; а плакати, то й зовсім-таки нема за чим.

— А мадам Турман? А маркіза де Пурверсе? — спитала Ольга.

— Нехай вони собі здорові будуть, — промовила Катерина так спокійно, наче те все було давно минуше.

— Чи вже ж тобі не жаль за такими добрими людьми?

— Може, вони й добрі, тільки не задля мене, — сказала Катерина. — Сказати по правді, я зовсім не обожувала їх; вони мені аж обридли своїм чванством, своєю брехнею про послів і за свою небувалу аристократичну рідню.

— Але ж їх обожував увесь інститут!

— Може, й усеї, тільки не я, — тихо сказала Катерина, приміряючи сорочечку на маленьку сестру.

— Одже ж я ніколи не згоджусь з тобою! — сказала з досадою Ольга. — Як швидко ти впала в прозу! Яка ти стала черства!

— О, я хочу мерщій вибить з голови інститутський романтизм, — сказала Катерина.

— Ходім хоч пограємо в чотири руки, бо мені так важко, так тяжко на серці! — сказала Ольга, важко зітхнувши.

Сестри посідали за рояль і почали розбирати нову п'єсу, часто спинялись, вилічували такт, міркували, морочились та й годі сказати! Одна звертала провину на другу, і швидко вони побачили, що обидві не винесли з інституту путнього розуміння музики! Вони потомились і покинули грати.

— Годі вже з нас тієї поезії! Давай браться знов до прози, — сказала Катерина, сідаючи знов за шиття.

— Що ж ми теперечки будемо робить? — спитала Ольга.

— Будемо обідать, а по обіді будемо гулять в царському садку, і вже не в інститутських сукнях.

— А в якій одежі ми підемо в царський садок? — спитала Ольга, дуже цікава убраться в довге убрання, в котре вона ще зроду не вбиралась.

— Для мене все одно, в яке б не одягтись, — сказала Катерина.

— Серце! Душко сестричко! Прийди до нас та будемо вбираться вкупі! — просила Ольга, і її думка розвеселилась тим, як вона буде одягатись в довгу сукню.

По обіді Ольга й Катерина почали вбираться в довгі сукні, довго вертілись перед дзеркалом і надвечір вийшли з своїми матерями гулять. Їм було дуже незручно йти в довгих сукнях, в котрих шлейфи плутались і спиняли їх на ході. Обидві вони говорили по-французькій. Їм чудно було, що вони ходять попросту на вулицях, між усякими людьми, котрі сновигали поруч з ними і часом не звертали їм з дороги. Один міщанин ненароком штовхнув Ольгу в лікоть на тротуарі.

— Ой, лишко мені! Яке мужицтво! Які киргизи! — пищала Ольга, обертаючись до матері, котра йшла слідком за нею. Жалобними очима оглядали молоді дівчата прохожих, неначе вони бачили їх вперше. Вони повернули на гору до пам'ятника князя Володимира, де ввечері гуляло дуже багато людей. Вийшовши на високу гору, вони стали проти самого пам'ятника, щоб перевести трохи дух. Над самісіньким краєчком гори стояли рядками гуляючі люде й дивились на широку картину, котра полотном розстелялась сливе під самісінькими ногами. Внизу був спуск з Хрещатика на Поділ, по котрому валкою їхали екіпажі, рядками йшли й на гору і з гори прохожі. Ще нижче вилось шосе над самісіньким Дніпровим берегом, ховаючись за високою горою ік полудню. І там тяглись екіпажі й прості волові вози. Ще нижче протікав широкий синій Новий Дніпро попід самим Подолом. На Дніпрі стояли й плавали барки, плоти. Плисковаті широкі острівці, поділені самовілками й рукавцями, зеленіли лозами й сінокосами. На їх цілими купами жовтіли, синіли й червоніли лучані квітки. За

Дніпром, за білою смугою піску, на всі боки чорніли бори до самого краю обрїю, скільки можна було засягти оком, ледве підіймаючись в далеку Чернігівщину. Ближча смужка лісу була зелена, дальша смуга була синя, а ще далі синів і чорнів ліс, неначе накритий тонким синім покривалом, і зливався з синім небом. На північ од Владимирового пам'ятника глибоко внизу лежав Поділ з церквами й золотоверхими монастирями, вганяючись далеко плискватим клином в Дніпро. На південь од пам'ятника підіймались гори, де був розкинутий царський садок, а під горою, в глибокім яру, коло самого шосе, стояла висока колона старого пам'ятника Владимира. Сонце ховалось за межигірський бір, котрий од того став ще чорніший, а далекі озерця на оболоні під тим бором і річка Почайна горіли, наче розтоплене золото. На тій картині блищали всякі фарби, якими тільки можна було закрасити її: там було й сине небо, і синій Дніпро, і біла смуга піску, чорні бори й зелена оболонь, і зелені острівці, і червоне небо на заході, і червона, як жар, вода під чорними межигірськими борами. Судна на Дніпрі, екіпажі й прохожі на шосе, на спуску, на подільських вулицях — все те давало живність тій великій картині й зганяло а неї мертвий спокій природи.

Вечір був тихий та ясний. На тротуарі, котрим були обвиті самі крайки гір, обсаджених тополями, стояли рядками гуляючі люди й милувались чудовим виглядом. Степанида й Марта й собі стояли з дочками проти самого пам'ятника. Хто тільки виходив на гору, то дивився на молодих паннів, а найбільше на Ольгу. Ольга вже хотіла обернутись, щоб глянуть на свій інститут, на те вікно, де пройшли її дитячі літа, але не встигла вона знайти того вікна, як її вразила дуже оригінальна картина коло пам'ятника.

На широких і високих східцях п'єдесталу сиділи рядками молоді панничі. То були студенти університету. По їх блідих лицях і очах, дуже веселих, по їх веселій розмові й жартах не трудно було вгадати, що та компанія тільки що скінчила екзамени і, мабуть, щасливо скінчила. Постава їх постатів на східцях була дуже вольна і через те дуже граціозна. Дехто трохи не лежав, дехто сидів, підобгавши ноги, дехто простягнув їх на всю довжину. Деякі поскидали картузи й порозкидали по східцях. Більша половина з їх курила, лузала насіння, кусала горіхи, обсипаючи лушпинням чавунні східці й траву.

Ольга обернулась, вгляділа той гурт і повернулась до матері, промовивши: «Пхе! як вольно держать себе студенти!»

— Пхе! — сказала й Катерина.

— Пхе! Неначе інститутки нижчого класу! — сказала Ольга.

— Нема на їх нашої маркізи! — писнула Катерина.

— Наша молоднеча так розпустилась, що й ходить по вулицях небезпечно! — промовила Марта Сидорівна.

— Ще й насіння лузають! Чи ти ба! Неначе сільські парубки! — прикинула Степанида.

— Мамо! Який то бриль на одному студентові! Чи провансальський, чи тірольський! — аж крикнула Ольга.

— Де там! То український бриль, мужицький! — сказала їй мати.

— Пхе! Мужичий! А я думала, що тірольський, — промовила Ольга.

— Якби пак тірольський, то ще б нічого! — знов прикинула Степанида з філософською міною.

— Мамо! Що то на одному студентові? Така одежа, як на мужиках! — аж крикнула Ольга. — І такі широчезні...

Ольга не насмілилась назвать тих широчезних шароварів і зупинилась.

— То мужичьке українське убрання, — промовила Марта Сидорівна. — Бог зна, що буде далі! Швидко не можна буде по вулицях ходити! — сказала вона, важко зітхнувши, неначе її на вулиці ждала смерть од тієї української свити й бриля.

— Але вони їдять надворі! — крикнули обидві інститутки. — Ой, mon Dieu!¹¹ Ото якби побачила наша маркіза! Поїдьмо в інститут та розкажім все чисто! Ото буде сміху!

Жахаючись трохи демократичної групи молодих паничів, обидві панни одначе в душі милувались нею і милувались щасливими й веселими молодими видами. Вони самі так недавно скінчили екзамен, скінчили інститут; так недавно гуляли на вольному світі, що та веселість приставала до їх, переливалась в їх душі. Їм обом заманулось пристать до того гурту, весело побалакати, пожартувати, але інститутська наука маркіз паралізувала їх душі, придавлювала молоду потребу молодого серця і все наводила на їх думку про інститутську дисципліну.

Ольга спинилась на одному лиці, перевела очі на друге, на третє. Для неї було миле кожне молоде лице. Вона поминула одно повне, щокате лице з веселими очима, з широким ротом, з безневинним сміхом на губах. Те лице ніби говорило: «І нащо мені та краса картини, що розстелилась внизу, те небо й земля, ті люди! Хоч би вони й крізь землю пішли, мені було б байдуже! Я б їх виміняв на одну добру сигару!»

Ольга поминула й те лице і спинилась очима ще на одному: те лице було молоде, рум'яне, виразне. Його рамами обхоплювали чорні кучері.

Ольга тільки що глянула на ті високі чорні брови, тільки що придивилась до чорних очей, і зараз впіймала самим серцем, самою душею їх промінь, її молода голова аж запаморочилась. Вона ледве встояла на ногах і тільки соромилась сісти на обтесані каменюки, що були покладені рядком коло тротуару.

Молоді паничі з східців сміливо оглядали паннів, котрі проходили повз їх. Вони не поминули й інституток. Всім їм кинулась в вічі Ольга своєю красою, своїми чорними локонами й блискучими очима. Кільки з їх встало й побігло навперейми поза пам'ятником. Між ними був і той панич з широким лицем. Вони раз пройшли коло їх, потім, як дами рушили з місця, вони знов забігли уперед і пішли їм назустріч. Ольга й Катерина бачили ті маневри, але не бачили між паничами тих високих брів і чорних кучерів.

Весела група молодих студентів знялась з п'єдесталу пам'ятника, наче згряя птиць, і почимчикувала з гори по кручених стежках, викладених цеглою. Студенти

11. Мій боже! (франц.)

перебігли через возвіз і побігли ще нижче, до старого пам'ятника, так швидко, що на їх брилі й картузи тільки манячили. Вони збігли на шосе, і більша половина сіла на човни. -Гребці одчалили од берега, і три човни, повні молодих хлопців, полинули по воді, доганяючи й переганяючи один одного. Випливши на середину Дніпра, студенти заспівали хором українські пісні, їх молоді, свіжі голоси долітали дуже ясно й виразно до гуляючих на горі. Студенти перевезлись через Дніпро, кинулись на зелені сіножаті: деякі полізли на гімнастичні драбини й стовпи, деякі почали гойдаться на гойдалках. Інституткам дуже сподобалась така вольність, така веселість, про яку вони й не чули і навіть не гадали в інституті. Вони й самі почутили, що їм хотілось і побігати, і поспівать.

Друга половина студентів вернулась од Дніпра й пішла до царського садка. Ольга й Катерина слідком за ними водили очима; їм бажалось впізнати ті чорні кучері й високі брови, та вони не змогли впізнати. То їм здавалось, що ті кучері попливли на острів і що найкращий голос в пісні, високий і дзвінкий тенор, виходив од чорних кучерів; то їм здавалось, що голова з тими кучерями повернула в царський садок на прогуляння.

Ольга й Катерина з матерями пішли на Хрещатик і попростували до царського садка, де в Шато вже грав оркестр, а по широкій долині ворушились юрби публіки. Ольга й Катерина йшли несміливо; їм здавалося, що їх не минає ні одне око.

В Шато була велика гулянка. На афішах було оповіщено, що того вечора співатимуть в садку тірольці, потім пускатимуть шар, а в кінці всього будуть запалені бенгальські вогні й фейерверк. Народу зібралось велика сила! Все Шато на долині було залите масою публіки. Дармова публіка так завзято лізла в Шато через частокіл, що поліцейські москалі ледве встигали стягувати її за ноги. Вже смеркло надворі, а Ольга все озиралась, все оглядала всіх панів і паничів, які тільки йшли назустріч, шукаючи очима знайомого милого лица, та все-таки не вгяділа його. На терасі дерев'яна платформа, де мали співати тірольці, вже горіла вогнями. Дзвоник дав сигнал, і публіка почала збираться до платформи й розсаджувалась по лавках, хто встигав зайняти місце; решта стояла цілими купами. Вийшли тірольці й почали співають більше чудно, ніж гарно, нагадуючи своїми дуже довгими трелями неестетичне ревіння альпійських коров або перекування людей, що заблудились в горах і згукувались. Публіка давала bravo, а студенти сміялися і свистали. Тірольці зійшли з підмосток; там з'явивсь якийсь німець і почав лагодити свій шар з помагачами. Шар прив'язали вірьовками як слід і почали сповняти його газом. Вже шар надувся й почав блищати в темноті. Публіка ждала, що він от-от здійметься й полетить, але шар почав сплющуваться так, що його боки позападали, як у самого німця. Шар луснув з одного боку. Публіка почала сміятися.

Принесли зараз причандали й заліпили дірки. На цей раз справа пішла краще: шар надувся, тихо знявся з місця й почав підійматься вгору. Публіка зашуміла, заляскала в долоні, закричала. Шар підійнявся вгору — і почав осідати додола якраз над самісінькими лавками, де сиділа сила людей, де сиділи Степанида й Марта з дочками. Вони підвели очі до неба і з великим страхом побачили, що просто на їх летить шар. Публіка по боках реготалась, аж за боки бралась, але на чію голову летіла біда, тому

було не до сміху! Молоді інститутки шугнули з лави, мов птиці. Піднявся галас, крик, навіть чути було плач. Дами повскакували й стрибали через лавки. Шар сів на лавки якраз на тому самому місці, де сиділи Дашковичка й Воздвиженська з дочками. Ольга й Катерина доскакали до краю й стрибнули просто на гурт: то була група студентів, котру вони вже бачили коло Владимирового пам'ятника. Невважаючи на переляк, Ольга й Катерина побачили між студентами те саме веселе, велике лице, з широким ротом і веселими очима. Ольга спотання скочила, сама не знаючи куди, і просто перед собою побачила те гарне, виразне й рум'яне лице, котре так вразило її в серце! Вона впізнала його по кучерях, по блискучих очах, і хоч була перелякана, але примітила, що на тому чудовому лиці був рівний з легким горбиком ніс, чудові повні губи, так виразно обведені кругом, неначе хто обвів їх пензлем. Вона додивилась, що губи були повні, що на спідній губі була малесенька ямочка саме посередині. Ольга додивилась, що на тому молодому лиці не видно було й сліду сміху, але навіть виявлявся жаль, що показували кінці верхньої губи, трошечки підняті вгору. Молодий панич побіг до неї назустріч, подав руку й легесенько зсадив її додолу. Ольга подякувала йому й почула його чудовий голос, свіжий, дзвінкий. Цей голос довго після того вона все ніби чула в своєму серці.

Публіка знов загомоніла, потім стихла й заворушилась, розходячись на всі боки. Оркестр загримів і заглушив шум та гам народу. Молода група, знать, впізнала інституток, бо потяглась за ними слідком і забігала й переймала їх. Інститутки добре бачили того реготуна, котрий кричав «браво» просто їм в лице, як вони втікали й стрибали по лавках, але чорні кучері знов десь зникли, і їх не стало видно.

Просто проти Шато на темному зоряному небі чорнів інститут, підіймаючись на горі, наче темні стіни твердині.

— Чи бачиш, Ольго, наш інститут? — спитала Катерина.

Задумана Ольга підвела голову й глянула на інститут, чорний та темний, з темними рядками вікон, темніший од самої ночі.

— Які ми щасливі, що не виглядаємо з тієї тюрми, а вже вольно гуляємо, як усі люде! — сказала Катерина, і справді повна щастям волі між вольними людьми. — Подумай собі, Ольго, якби ми оце сиділи за тими чорними вікнами й темними стінами!

Ольга підвела голову й справді подумала за те, але та думка обвіяла її таким холодом, неначе на неї повіяв вітер з півночі. Натомісьць її всю освітила й обігріла чудова мрія про молодого чорнявого хлопця з темними очима, з свіжими малиновими устами.

«І хто він? І якого він роду? І хто його батько-мати? — такі думки вертілись в молодій голові. — Чи побачу його коли, чи познайомлюсь? Чи любить він мене, як я його?» Так думала Ольга, йдучи попід густими липами, втягуючи в себе пахощі квіток, що росли в клумбах гірляндами.

Тихісінький західний вітерець, пахощі лісу й ночі, світ од зірок, і веселі музики, і веселі люде навкруги — все те ворухило мрії в молодій фантазії, будило щастя першої любові в молодому серці. Ольга вже дала в думці романтичне ймення незнайомому, в думці уявляла його сином багатого князя, уявляла його розумним і

значним, веселим і щасливим. Вона вже не слухала Катерини, забула вже інститут, його темні стіни й темні вікна, забула на цей раз Турман і маркізу та все ніби бачила ті кучері, ті очі, ясні, як зорі, той носик, тонкий і рівний, неначе виточений.

Дзвоник задзвонив до літнього театру, що стояв у Шато під горою. Дашковичка й Воздвиженська зайняли для молодих дочок ложу. Молоді панни були веселі, оглядали весь театр. Вже піднялась завіса, вже почали грати на сцені водевіль. Але Ользі було байдуже про сцену; її очі блукали по ложах, по партері, та все по перших рядках. Їй здавалось, що він повинен сидіти в найдорожчій ложі або в першому рядку крісел в партері, але його там не було. Врешті, вона ледве змогла задерти голову, щоб подивитися на галерею в райок. На тій високості вона зараз впізнала цілий довгелецький рядок веселих студентських голів. Між ними був веселий студент з широким ротом і здоровими зубами, а коло його сидів попліч знайомий красунь. Ольга не йняла віри очам, щоб її мрія, її ідеал сидів так високо в театрі! Вона хотіла б на цей раз помилитися, та серце їй підказало, що вона не помилилась. Ще раз вона насмілилась задерти голову, аж шия в неї защеміла, і, ой лишенько! — її ідеал кусав горіхи малиновими устами перед усім театром! Вона виразно бачила, як веселий студент насипав йому в жменю горіхів! Ольга почувала, що її ідеал трохи стемнів, як темніє скло, коли на його впаде мокра пара. Вона насупила брови й тихо промовила: «Пхе!»

Завіса падала й знов підіймалась. Один актор грав дуже погано, так що в партері почали сміятись. Галерея почала свистати, шипіти і так здорово тупотіла ногами, що Ользі й Катерині стало трохи страшно. Настукавшись досхочу, в галереї почали сміятися й кричати: «Паскудно! Невірно!» Деякі голоси кричали: «Браво! Біс! Браво!» Ольга підвела очі вгору й побачила, що крик, свистіння й тупотіння лилося-таки з того краю, де сиділа валка молодих студентів, де сидів красунь!

— Пхе! — промовила Катерина.

— Пхе! Який сором! — сказала Ольга.

— І сорому нема їм! — голосно промовила Степанида, гордо одвертаючи очі.

— Вони театр завалять і нас повбивають! — голосно обізвалась Марта.

Однак же усі вони вийшли з театру живі й здорові. Наостанку в Шато почали запалювати фейерверки й світить бенгальськими вогнями. Вся долина з публікою, горами, лісом і купами людей на горах блищала то червоним, пекельним огнем, то синім, то снігобілим. Вогні запалювали зумисне на пригорку за купами дубів і лип, котрі світилися наскрізь, неначе були вирізані з тонкого паперу або були вилиті з прозорого скла. Купи людей зверху здавались групами духів на високих хмарах, помальованих усякими фарбами. Картина була невимовно ефектна й чаруюча, неначе взята з арабських казок «Тисячі й одної ночі». Обидві панни стояли близько од того місця, де схоплювались вогні, і коло самісінького вогню побачили знов ту саму купу веселих студентів. Ольга знов упізнала між ними свій ідеал, облитий чудовим світом, і не зводила з його очей. Вже вона дивилась не на дерево, не на гори, а на тому виду ловила цікавим оком усі сутінки фантастичного сьєва.

Вже пізно почали розходитися люде. Молоді панни вернулись додому такі щасливі, такі веселі, якими ніколи не зазнали себе в інституті!

Старі батьки ждали їх і не лягали спати. Дашкович почав розпитувати в Ольги про інститут, про науки, а вона все розказувала йому за Шато, театр та бенгальські вогні.

— Що ж тобі казала начальниця на прощання? — питав батько в Ольги.

— Не пам'ятаю, тату! — одказала Ольга.

— Чи дуже плакала ти, як прощалась з подругами, з класними дамами? — питав цікавий батько.

— Не пам'ятаю, тату! — промовила Ольга, а думка її все вертілася коло Шато й чорних кучерів.

— Чи весело ж гуляла сьогодні? — спитав батько.

— Ой, так весело, що я й зроду так не гуляла! Коли б ви, тату, побачили, якими вогнями горіли гори, ліс! Які були фейерверки, які були музики, якого багато було людей в Шато! Мабуть, увесь Київ зійшовся слухати тірольців! Якого я бачила...

Ольжина мрія про її чорнобривий ідеал трохи не вислизнула словами з язичка. Вона ледве схаменулась і почервоніла. І потім довго вона розказувала разом з матір'ю, як їм було весело, як німець пускав шар, як той шар трохи не спалив їх, падаючи на голови. Всі випадки з початку того дня, прощання з інститутом, і сльози, і подруги, і маркіза — все те одійшло в минулість на кілька років, бо його заглушили музики, театр, залили бенгальські вогні; бо його потопили на дно моря мрії про чорні кучері, чорні високі брови й малинові уста. Ольга спала й бачила все те в сні. Їй снилось, неначе вона все гуляла й бавилась, доки світ нового дня не розігнав її мрій.

Того ж таки дня Степанида Сидорівна, порадившись з Дашковичем, задумала зробити в себе вечоринку, щоб познайомити свою дочку з кружком своїх ближчих знайомих. Їй хотілось і дочку людям показати, і дочці людей показати. Дашкович запрохував гостей, а Степанида Сидорівна розпочала пекти й варити усяку їжу на вечерю. Під впливом вчорашнього веселого вечора, під впливом молодих надій серця Ользі здавалося, що той вечір буде якийсь не простий, буде такий веселий, яким його малювала її фантазія. Їй здалося, що на вечоринці повинно бути багато гостей, та все молодих і гарних; їй чогось здавалось, що доконче буде й той гарний студент, котрого вона вчора нагледіла в царському садку. Зоставшись сама в кімнаті, вона частенько заглядала в дзеркало і трохи засмутилась, що її лице зблякло од не зовсім спокійної ночі. Ольга двічі бігала до Катерини, щоб порадитись за убрання. Вони вдвох пробували перед дзеркалом, як би краще й модніше зачесати голову. А незручні в тому руки погано служили їм обом. Довго й довго вони морочились і скінчили на тому, щоб розпустити коси локонами по плечах.

Настав вечір. До Дашковича почали збиратись гості. То були професори, та все не дуже молоді, та все з блідими, засидженими видами. З ними поприходили їх жінки й дочки. Ольга й Катерина привітались до вченого кружка й почали слухати розмову. Розмова та, дуже суха або дуже вчена для молодих дівчат, не зачепила їх цікавості. Вони слухали, слухали й трохи не поснули, пригадуючи собі інститутські лекції. Перейшли вони до дамського стола, але й жіноча розмова була не цікавіша для їх. Жінки судили якихсь незнайомих для їх людей і розмовляли про хазяйську справу.

Ольга й Катерина почали дуже нудитись та все сподівались, що далі буде щось цікавіше й інтересніше. Вони ходили по залі, побравшись попід руки, і їм здавалось, що от-от одчиняться двері і сюди ввійдуть молоді й гарні паничі, тудою ввіллються згуки якоїсь чудової музики, що там заблищать ті чудові очі й високі брови, котрі вони недавно бачили. А двері не одчинялись: тудою й не думало влітати те щастя, та радість, котрої так бажали їх молоді душі.

Вже після чаю почали приходити молоді паничі: прийшов один чорнявий і негарний урядовець, прийшло кілька купчиків з товстими червоними щоками, потім увійшли в залу зо три серби-студенти. Пізніше прийшли ще три молоді студенти.

Після приходу молодих людей в покоях стало веселіше: почалися жарти, сміх, весела розмова. Швидко потім старіші посідали грати у карти. Одна немолода дама сіла за рояль й заграла кадрили. Студенти попросили паннів до танців. Ользі й Катерині стало веселіше. Але все-таки вони сподівались чогось більшого й кращого од того вечора, ждали більше розваги, веселості і молодих людей кращих, і значніших, і веселіших. Ольга розходилась в танцях. Інститутські мрії загомоніли в її фантазії. Вона згадала розмову Турман про аристократичні бали десь в далекій столиці, про ту розкіш, і її думка понеслась десь далеко, в якийсь фантастичний світ.

Вже було пізно; в покоях стало душно й димно од сигар. Ольга й Катерина, взявшись попід руки, перейшли всі покої й зайшли в Дашковичів кабінет. Там не було й душі. Ольга одчинила вікно; в кабінет полився свіжий вітерець. Обидві сестри, держачи одна другу за сухорляву дитячу талію, сперлись на вікно й виставили голови надвір.

— Але й кавалери! — сказала Ольга.

— Ну, та й кавалери! — додала Катерина.

— Як вони танцюють? Не вміють гаразд навіть протанцювати рондо! Плутаються, як на точку міщанки, — сказала Ольга.

— Мені отой болгариче порвав сукню, і знаєш де? На плечі! — сказала Катерина й показала маленьку розпірку на плечі, роздерту гудзиком од сіртука.

— Вони нас покалічать в танцях! Мені один настоптав на ногу! — аж писнула Ольга. — Я не хочу з ними танцювати!

— Пхе! — сказала Катерина, закопилівши спідню губу.

— Ото, якби побачили Турман і де Пурверсе нашу компанію! Завтра поїду в інститут і все дочиста розкажу! Ото буде сміху! — сказала Ольга.

— Ото буде лементу! — додала Катерина.

— А професори, а урядовці! А жінки їх! За що вони балакають! Як вони повбирані! Які в їх манери! Ота товстуля як поклонилась, то аж присіла, ще й перехнябилась на один бік. Ой, сміх та й годі! — сказала Ольга й засміялась. — Поїду завтра в інститут і за все дочиста розкажу!

— І мені не сподобалась їх компанія! — сказала Катерина.

— Ти тільки придивись, чого вони поначіплювали на себе. Які на їх прості квітки, які рябі сукні! А чого в їх нема на шиях! І шнурочки якісь, і стрічечки, й намиста! На наших інститутських зроду не побачиш нічого такого. Поїду завтра і за все

дочиста розкажу! Ото насміємося всмак! — сказала Ольга.

— Що хоч, сестро, кажи, а ті дві купчихи, то, їй-богу, неначе їх годували для різниць! Такі товстулі та червоні! Мабуть, вони їдять дуже багацько.

— Авжеж, тріскають багацько, бо в їх талії... Чи то ж талії! Ти тільки придивись, що то за талії! Я аж злякалась, як одна купчиха скинула мантиль. Якби ми вдвох обняли її руками, то наші руки не зійшлися б! — сказала Ольга, взявши для прикладу за руки Катерину й показуючи, яка-то там страшна талія.

— Я зовсім не того ждала! А ти? — спитала Ольга.

— І я так, хоч і думала знайти дещо не підхоже до нашого інститутського. Але вважай, що вони не були в інституті...

— Як і наші матері, що й досі не вміють добре говорити по-французькій.

— Я сама вивчу свою матір, — сказала Катерина.

— І де вже! Трохи опізнилась, — додала Ольга, — так тільки трохи, може, їх обполіруємо.

— Ой! Треба йти туди! — сказала Ольга, показуючи очима просто до дверей.

— А треба, ще трохи потанцюємо.

— І хочеться-таки тобі! — додала Ольга тоном трохи докірливим.

І обидві вони, побравшись за тонкі талії, пішли через покої, де грали в карти, де було душно й димно, де ходили по залі кавалери, що так не припали до вподоби молодим інституткам. Той вечір знов облив холодною прозою життя обох інституток. Вечір здавався їм ще простішим і біднішим після недавньої гулянки в Шато.